

indrettes saaledes, at der voldtes de vedkommende saa lidt Ulejlighed som muligt, ved at optage de gamle Slægtnavne paany eller rettere faa dem gjort officielle, thi de gaa endnu Mand og Mand imellem, tror jeg, at det vilde være en Pryd for Lovforslaget.

S. Sørensen: Det er blot et enkelt Spørgsmaal, jeg gerne vilde stille til den højtærede Justitsminister, og jeg kunde ogsaa nok ønske, at det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro), som jo har beskæftiget sig ikke saa lidt med denne Sag, vilde udtale sig derom. Det drejer sig om Forstaaelsen af § 6 paa et enkelt Punkt. Der findes Børn, som ere døbte baade med Moderens og Faderens Stamtavn saaledes, at de virkelig bære begge Stamtavne. Hedder Moderen Dahl og Faderen Petersen, ere de døbte med Stamtavnet Dahl-Petersen. I de tre første Linier i § 6, andet Stykke, staar der: „De, der ønske som Slægtnavn at antage det Tilnavn, hvorunder de selv samt deres Fædre og Bedstefædre paa fædrene eller mødrene Side have været almindelig kendte i den paagældende Egn kunne“ o. s. v. Jeg haaber, at det skal forstaaes saaledes, at de vedkommende, som have et saadant dobbelt Slægtnavn, baade Moderens og Faderens Stamtavn, ville kunne antage det første, som i Reglen er Moderens Navn, altsaa at en, som er døbt Dahl-Petersen, vil kunne kalde sig Dahl og udelade det sidste Navn. Der staar jo nemlig her: „hvorunder de selv samt deres Fædre og Bedstefædre paa fædrene eller mødrene Side have været almindelig kendte.“ Her er ikke alene det Tilfælde, at de have været kendte under det Navn, men deres Bedstefader, Morfader, har altsaa heddet Dahl. Det er blot dette ene Spørgsmaal, jeg ønsker at stille til den højtærede Justitsminister, Der er vist ikke saa faa, der ere døbte saaledes baade med Moderens og Faderens Stamtavn, og hvis § 6 skal tages efter Bogstaven, hvad man jo i Reglen skal, synes jeg, de maa kunne tage Moderens Stamtavn, da Morfaderen ogsaa har baaret dette Navn.

Justitsministeren (Alberti): Efter den Modtagelse, Lovforslaget har faaet i dette høje Ting, er der jo al Udsigt til, at denne Sag, der tidligere har forvoldt saa store, næsten endeløse Vanskeligheder, nu maatte kunne naa til en Afslutning. Jeg er naturligvis villig til at forhandle om forskellige Ændringsforslag, der ønskes, skønt det forekommer mig, at Forslaget, som det er forelagt af mig i sin Tid og nu ændret i Landstinget, yder al mulig rimelig Frihed, samtidig med at det beskytter alle rimelige Interesser. Naar det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro) fandt, at det vilde være heldigt, at denne Afgift af 4 Kr., som det i Reglen koster at faa et Navnebevis — der er jo Folk, som faa det gratis — kunde blive strøget, kan jeg ikke dele hans Opfattelse. Forholdet er jo det, at man ved denne Lov vil paalægge de paagældende Embedsmænd en ikke ringe Ulejlighed. Nu kan naturligvis Lovgivningsmagten meget godt lovmæssigt paalægge en Embedsmand større Ulejlighed, end han har nu, men det Spørgsmaal maa dog rejse sig, naar man ved en Lov som denne paabyrder ham maaske en betydelig Ulejlighed — hver enkelt Navnesag vil jo kunne volde ikke saa lidt Ulejlighed, og mange Steder bliver det ikke faa Navne — om man saa ikke burde give ham et Vederlag for det Ekstraarbejde, som paalægges ham. Man kunde da sige, at Staten i saa Fald burde forhøje deres Lønninger, men jeg tror ikke, at det vilde være den rigtige Vej at gaa, thi det større Arbejde, der vil blive, bliver noget, der kun vil vare for en Tid, og som netop vil rette sig efter Omfanget af det Antal Tilfælde, der i enhver enkelt Jurisdiktion forefalder af Navneforandringer. Det naturlige vil derfor være netop at lønne Embedsmanden for denne Ekstraulejlighed ved et Gebyr for hver enkelt forefaldende Sag. Nu siger det ærede Medlem, at da det dog er i Samfundets Interesse at faa disse Navneforandringer, burde Staten ogsaa betale, og den burde egentlig købe Folk til at forandre deres Navne. Det sidste vil det ærede Medlem dog neppe stille Ændrings-